Deze week gaan de bloemen uit deze dienst met een hartelijke groet van ons allen naar:
dhr. Dekker en naar de
fam. Klein Wassink

Orde van dienst 22 november 2026
Voorganger: Ds. Anneke de Hoop
Gedachtenisdienst

VOORBEREIDING

Cantorij: Niet is het laatste woord gesproken,
t. Andries Govaart, m. Fokke de Vries

Niet is het laatste woord gesproken,
er klinkt een lied, al is het nacht.
Onzeker gaan wij, lotgenoten
op weg met wie ons samenbracht.
Wat komen zal is nog verborgen,
God weet, wat ons te wachten staat:
het stille licht, een nieuwe morgen,
waarmee ik mij verzoenen laat.

Wie als het water uitgegoten
de dorre grond tot bloeien brengt;
wie als de dauw daalt in de morgen
en schepping teer met licht doordrenkt,
leeft niet vergeefs, gaat niet verloren
in duisternis van niemandsland.
Een naam klinkt in het wuivend koren:
belofte van het nieuwe land.

Welkom en mededelingen. Moment van stilte
(we gaan staan)

Zingen: De dag gaat open, lied 217

1 De dag gaat open voor het woord des Heren
zon die wij zoeken, kracht die wij ontberen,
bron die wij horen als wij tot Hem keren,
vroeg in de morgen.

2 Voor wij bestonden, riep Hij ons bij name,
voor wij ontwaakten en ter wereld kwamen,
zag Hij ons aan en bracht Hij ons tezamen,
God onze Vader.

3 Door U geschapen om uit U te leven;
hartslag en adem hebt Gij ons gegeven,
land waar wij wonen, licht waarnaar wij streven,
oorsprong en toekomst.

BEMOEDIGING

v Onze hulp is in de naam van de Eeuwige
A DIE HEMEL EN AARDE GEMAAKT HEEFT
v die trouw is tot in eeuwigheid
A EN NIET LOSLAAT WAT ZIJN HAND OOIT BEGON

DREMPELGEBED

v Gij die ook ons vasthoudt, ons kent en doorgrondt,
onze tranen ziet, onze vragen hoort, onze pijn voelt…
aan U vertrouwen wij ons toe
A OMRING ONS MET UW LICHT
v Wees voor ons een bron van leven
**A OPDAT WIJ IN UW LIEFDE MOGEN LEVEN
IN LEVEN EN STERVEN GEBORGEN IN UW LIEFDE.
AMEN**

Zingen: psalm 139: 6 en 8

6 Wanneer ik mij geborgen dacht
in ’t vallend duister van de nacht,
werd dan de nacht niet als het licht?
Hier lig ik voor uw aangezicht,
o God, hoe licht is zelfs het duister,
de nacht een dag die blinkt van luister.

8 Ik loof U die mijn schepper zijt,
die met uw liefde mij geleidt,
Gij hebt mijn oerbegin aanschouwd
in ’t diepst der aarde opgebouwd.
Niets blijft er voor uw oog verborgen.
Ja, Gij omringt mij met uw zorgen.
(u mag gaan zitten)
Gedicht en inleiding op de dienst

Gebed om ontferming

(we gaan staan)

Gloria: God heeft het eerste woord, lied 513

God heeft het eerste woord.
Hij heeft in den beginne
het licht doen overwinnen,
Hij spreekt nog altijd voort.

God heeft het eerste woord.
Voor wij ter wereld kwamen,
riep Hij ons reeds bij name,
Zijn roep wordt nog gehoord.

God heeft het laatste woord.
Wat Hij van oudsher zeide,
wordt aan het eind der tijden
in heel zijn rijk gehoord.

God staat aan het begin
en Hij komt aan het einde.
Zijn woord is van het zijnde
oorsprong en doel en zin.
(u mag gaan zitten)

DIENST VAN HET WOORD

Groet

v: De Eeuwige zij met u
a: OOK MET U ZIJ DE EEUWIGE

Verhaal voor grote en kleine oren

Lezing naar Psalm 57
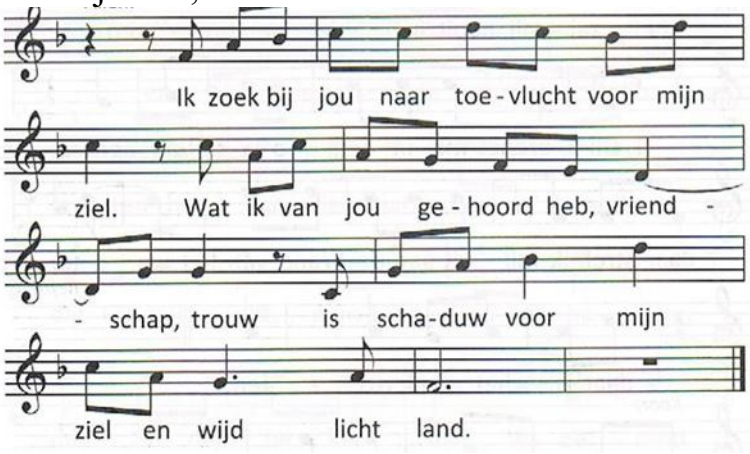
Zingen: Ik zoek bij jou, t. H. Oosterhuis, m. T. Löwenthal

Ik zoek bij jou naar toevlucht voor mijn ziel.
Wat ik van jou gehoord heb, vriendschap, trouw
is schaduw voor mijn ziel en wijd licht land.

Tussen de leeuwen leg ik mij te slapen
speerpunten tanden, pijlen tong,
maar jij spant boven mij een firmament van sterren.

Ontferming zoekt mijn ziel.
Ik hoor in mij een lied
verwacht de nieuwe dag en zing:
ben van jou, jij zal mijn ziel bewaren.

Cantorij: 1e x, allen 2e x

Meditatie

Zingen: 'Een venster door de tijd', t. A. Bronswijk, mel. Lied 713

Breng ons de pijn te boven, verlos ons van de nacht.
Leer ons in licht geloven, dat op de morgen wacht.
Al leven wij ten dode, gebonden aan de tijd,
wees ons het woord, de bode, de taal van eeuwigheid.
Leer ons die taal te spreken, als weerwoord op verdriet,
als leven af moet breken, het oog slechts leegte ziet.
Als wij vervuld van zwijgen het pad van raadsels gaan,
wees dan de God van leven, die ons te na wil staan.

Ga met ons mee langs wegen van afscheid en gemis,
kom onze tranen tegen voor wat verloren is.
Wij sterven hier ten leven, als zaad voor eeuwigheid.
Wil ons uw uitzicht geven: een venster door de tijd.

DIENST VAN DE GEDACHTENIS
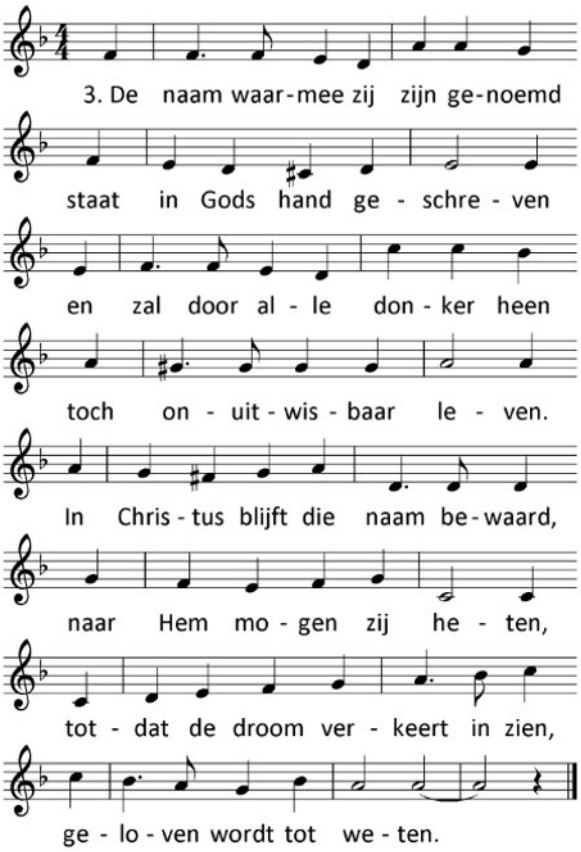
WIJ GEDENKEN…
Hier bij de doopvont,
de plaats waar onze namen eens voluit werden genoemd
herinneren wij ons onze dierbaren
die ons ontvallen zijn door de dood.

v: Levende God, die ons gedenkt
en ook onze geliefden, met wie wij ons leven deelden
en met wie wij ons blijvend verbonden weten,
U roepen wij aan:
G: HOOR ONS GEBED
v: .....
Vanuit ons gemis roepen wij om Uw nabijheid
laat U vinden als wij U zoeken
G: DIE ONS GEDENKT
EN VAN GEEN MENSENKIND DE NAAM VERGEET:
HECHT DAN UW HART AAN WIE WIJ U HIER NOEMEN.
HOOR ONS GEBED EN WEES ONS NABIJ. AMEN

We willen in liefde en eerbied gedenken hen die gestorven zijn
we noemen hun namen
en voor elk van hen ontsteken we een kaars aan de Paaskaars
omdat we erop mogen vertrouwen dat zij in Gods licht zijn
Zingen: Die ons in 't hart geschreven staan, t. S. de Vries, m. Dirk Zwart Cantorij; vers 1 en 2, **allen: vers 3**

1 Die ons in 't hart geschreven staan, die onze dagen deelden
maar in de dood zijn voorgegaan, zij lieten ons de beelden
van zoet en droef herinneren, van zoeken, hopen, wachten.
Zal in de starre, koude dood hun naam nog overnachten?

2 Nooit wordt de droefheid bodemloos:God houdt zijn handen open
en heel ons leven, doods en broos, draagt Hij door vrees en hope.
Herinnert Hij zich niet hun naam als wachters op de morgen?
Die in de nacht zijn voorgegaan zijn in Zijn trouw geborgen.

Wij noemen de namen en ontsteken het licht:

Cantorij: "Als er geen mensenogen meer zijn"
(t. Martin de Geus, m. Dirk Zwart)

Als er geen mensenogen meer zijn
om je te volgen over de grens,
weet dan dat God je overal ziet,
niemand ontgaat Hem, geen enkel mens.

Als er geen mensenhanden meer zijn
om je te strelen over je wang,
zoek dan de hand van God in jouw nacht,
Hij zal je leiden, wees maar niet bang.

Rust in genade, steunend op armen
die mensen dragen, hart tegen hart.
Geef je maar over, God zal je hoeden,
Hij is het die je twijfels ontwart.

Als er geen mensenarmen meer zijn
om je te troosten in je verdriet,
zie dan vooruit dat God je omhelst,
Hij vangt je op en minacht je niet.

Ga dan in vrede, Gods hand en ogen
laten niet los wie biddend volhardt.
Rust in genade, steunend op armen
die mensen dragen, hart tegen hart.

Wij noemen de namen en ontsteken het licht:

Zingen: De Heer is mijn herder, lied 23b

1 De Heer is mijn herder! 'k Heb al wat mij lust;
Hij zal mij geleiden naar grazige weiden.
Hij voert mij al zachtkens aan waat'ren der rust

2 De Heer is mijn herder! Hij waakt voor mijn ziel,
Hij brengt mij op wegen van goedheid en zegen,
Hij schraagt m' als ik wankel, Hij draagt m' als ik viel.

3 De Heer is mijn herder! Al dreigt ook het graf,
geen kwaad zal ik vrezen, Gij zult bij mij wezen;
o Heer, mij vertroosten uw stok en uw staf!

Wij noemen de namen en ontsteken het licht:

Cantorij: Wat ik gewild heb, lied 962

Wat ik gewild heb / wat ik gedaan heb
wat mij gedaan werd / wat ik misdaan heb
wat ongezegd bleef / wat onverzoend bleef
wat niet gekend werd / wat ongebruikt bleef
al het beschamende / neem het van mij
en dat ik dit was / en geen ander –
dit overschot van / stof van de aarde:
dit was mijn liefde. / Hier ben ik.

In een moment van stilte ontsteken wij nog drie kaarsen
voor degenen, die het afgelopen jaar omgekomen zijn
door oorlog en geweld…
voor degenen die op de vlucht zijn gegaan,
op zoek naar een beter bestaan,
maar die bestemming nooit mochten bereiken …
voor wie eenzaam gestorven zijn,
dichtbij huis of waar dan ook in de wereld
mensen niet meer gekend, genoemd …Wij gedenken hen…

Zingen: Dan zal ik leven, t. Huub Oosterhuis, m. A. Oomen

Het zal in alle vroegte zijn als toen.
De steen is weggerold. Ik ben uit de grond opgestaan.
Mijn ogen kunnen het licht verdragen.
Ik loop en struikel niet.
Ik spreek en versta mijzelf.
Mensen komen mij tegemoet. Wij zijn in bekenden veranderd.

Het zal in alle vroegte zijn als toen
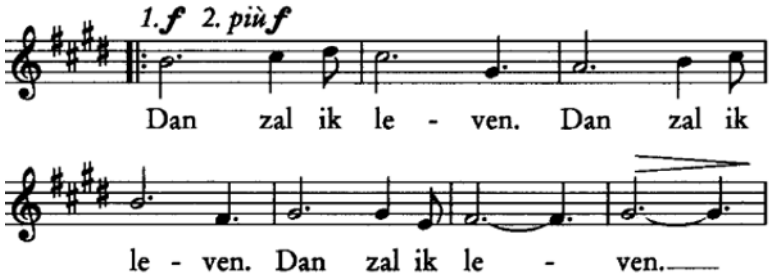
De ochtendmist trekt op.
Ik dacht een dorre vlakte te zien.
Volle schoven zie ik, lange halmen, aren, waarin de korrel zwelt.
Bomen omranden het bouwland.
Heuvels golven de verte in, bergopwaarts, en worden wolken.

Daarachter, kristal geworden, verblindend,
de zee, die haar doden teruggaf.

Wij overnachten in elkaars schaduw.
Wij worden wakker van het eerste licht.
Alsof iemand ons bij naam en toenaam heeft geroepen.

Dan zal ik leven. Dan zal ik leven. Dan zal ik leven.

allen:
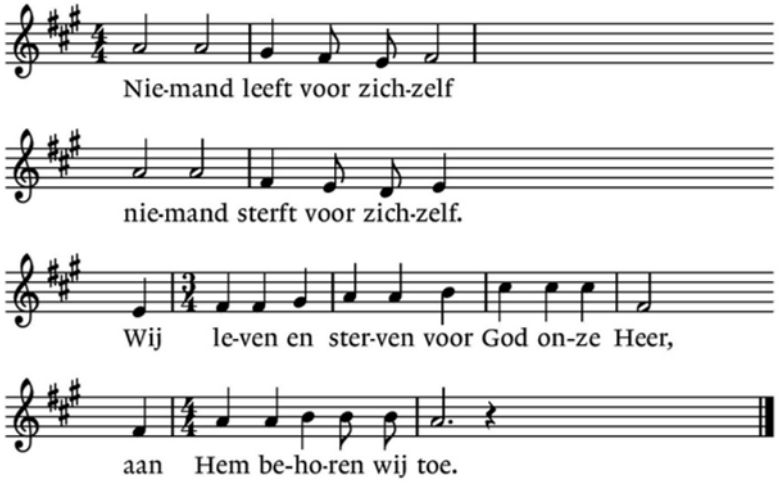

Dan zal ik leven. –

We nodigen een ieder uit die in een dienst als deze
opnieuw herinnerd wordt aan een geliefde, een ouder,
een dierbaar kind, een broer of een zus, een vriend of vriendin
een mens van wie we hebben gehouden,
om naar voren te komen en zelf een kaarsje aan te steken

ondertussen klinkt er pianomuziek

DIENST VAN HET ANTWOORD
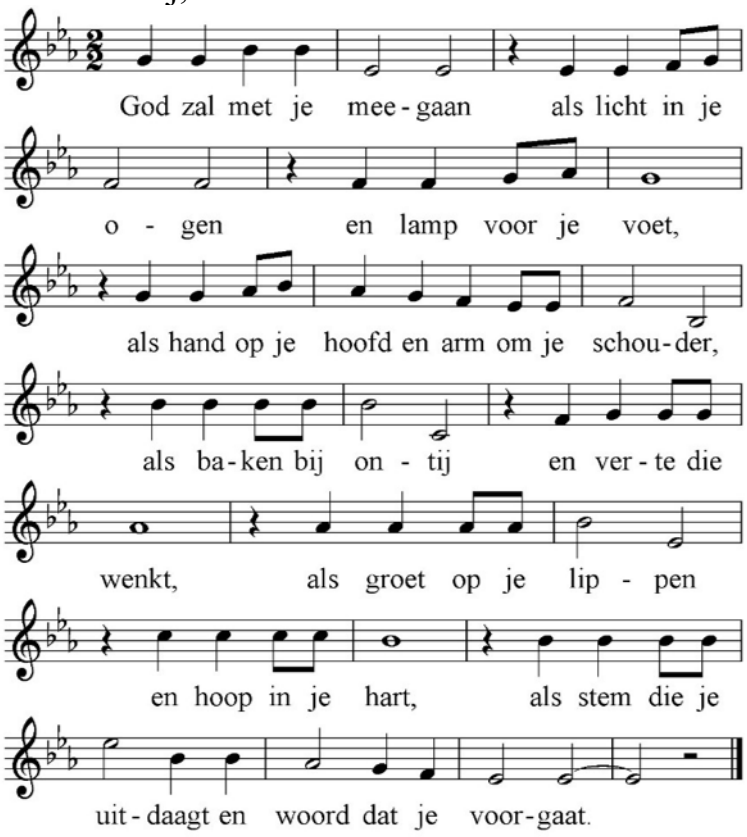
Mededeling en **zingen: Niemand leeft voor zichzelf, lied 961**

Dank- en voorbeden

Inzameling van de gaven

Slotlied: God zal met je meegaan, t. Sytze de Vries, m. Dirk Zwart
1e x Cantorij, 2e x allen

Zegen

Familieleden van hen, die wij herdacht hebben,
worden na de dienst uitgenodigd
om de gedenkkaars
en de witte steen met daarop de naam van hun dierbare
als herinnering mee naar huis te nemen

Mooi is de dag waarop jij genoemd wordt

Mooi is de dag waarop jij genoemd wordt
mooi, al is die dag niet zonder pijn
mooi is de dag waarop jouw levenslied klinkt
iemand vertelt van wie jij was
dat jij wel weg maar niet voorbij bent

Mooi is die dag waarop je naam weerklinkt
als een chanson uit een geliefd verleden
mooi is die dag met een geur van nostalgie
toen alles nog zo zorgeloos was
dat wij dachten dat dat voor eeuwig zou zijn

Mooi is de dag waarop je naam er ineens weer is
niet dat versleten refrein over vooruit moeten kijken
mooi is de dag waarop terugkijken ook mag
zo een dag is een liefdesomarming die sterkt
op de weg verder van dag tot dag.

Mooi is de dag waarop jij wordt genoemd
een kaars brandt voor jou
mooi is de dag waarop jij leeft als gisteren
jij bent wel uit de tijd gevallen
maar leeft in die andere eeuwige tijd van de liefde.

Marinus van den Berg